

Arrest

nr. 265 378 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. J.P. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 14 oktober 2021 wordt verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen met een vervalst paspoort en een totaal vals visum van Oostenrijk. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Op 18 november 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt ter kennis gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit een dorp nabij Bahawalnagar. U verklaarde dat u zich bekeerde tot Ahmadi. U zou zich in februari 2021 in het bijzijn van een lokale president van de Ahmadi gemeenschap Ahmadi hebben verklaard. Daardoor zou u veel problemen hebben gekend met de lokale bevolking. U zou enkele keren zijn aangevallen en daarbij ook gewond geraakt zijn. De lokale Imam had ook tegen u een fatwa uitgesproken. U hebt tweemaal klacht ingediend na die aanvallen, maar er gebeurde niets. Er zou ook door uw buurman een valse klacht zijn ingediend tegen u, maar nadat u één nacht vast zat hebben de mensen uw buurman als leugenaar afgedaan en u kreeg geen verdere problemen met de politie. U zou door die problemen geen contacten meer hebben gehad met de Ahmadi gemeenschap in uw regio na april 2021. U kwam ook niet echt meer buiten uit vrees voor problemen. Daarom weet u niet of uw naam uiteindelijk binnen de Ahmadi gemeenschap is geregistreerd. U hebt in elk geval een paspoort aangevraagd in maart 2021 en daarop staat niet vermeld dat u Ahmadi bent. U bezocht in januari 2021 de stad Rabwah (Chenab Nagar) en dat deed u opnieuw in juni 2021 toen u daar uw vriend opzocht. Uiteindelijk reisde u naar Lahore waar u een maand verbleef alvorens Pakistan te verlaten op 7 oktober 2021. U reisde met uw paspoort (met vals visum) naar België waar u op 14 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u wegens een vals visum op de luchthaven was tegen gehouden. U verklaart dat u, indien u hier toestemming zou krijgen om te blijven, contact zou opnemen met de Ahmadi-gemeenschap hier om uw registratie te kunnen nagaan. Intussen zou Tahir Amhad, een Pakistaanse Ahmadi en vriend van uw vader die uit uw regio komt, u in het gesloten centrum tweemaal hebben bezocht. Ter staving van uw verzoek legt u drie kopieën neer van politieattesten, twee attesten van de FDR die aangeven dat u een zaak had en dat u niet om financiële redenen naar hier kwam en een medisch attest.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u de Belgische autoriteiten hebt misleid door zich op de luchthaven aan te melden met een vals visum in uw paspoort. Deze vaststelling rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, wordt vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Evenmin identificeert het CGVS dergelijke noden in uw hoofde. Bijgevolg worden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Het CGVS stelt echter vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico

op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste kan het CGVS er van uit gaan dat u niet heeft aangetoond Ahmadi te zijn, nochtans een essentieel element in uw verzoek om internationale bescherming. Ondanks uw kennis van bepaalde elementen van het Ahmadi geloof, de Ahmadi gemeenschap en de problematiek van de Ahmadi's in Pakistan, legt u geen finaal overtuigingsstuk neer waaruit blijkt dat u als Ahmadi bent opgenomen in de Ahmadi gemeenschap. U verklaart dat u zich bekeerde tot het Ahmadi geloof en dat u in februari 2021 zich Ahmadi verklaarde ten aanzien van een lokale president van de Ahmadi gemeenschap. Maar nu, zoveel maanden later, legt u hiervan geen enkel geloofwaardig stuk neer. Het is opvallend dat u hiervoor ook weinig stappen zette om de juiste documenten te verkrijgen, u liet zelfs na om concreet contact op te nemen met de Ahmadi gemeenschap teneinde uw verklaringen te kunnen staven. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Ahmadi gemeenschap goed georganiseerd is, sterk vertegenwoordigd is in het Verenigd Koninkrijk, ook vertegenwoordigd is in België en in Rabwah. De Ahmadi gemeenschap is er voor gekend een goede administratie bij te houden en aldus kan verwacht worden dat u zich informeert bij hen. U kan dus niet invoeren dat u in de onmogelijkheid zou zijn om de gemeenschap te contacteren en stukken ter staving op te vragen. Dit is trouwens des te meer opvallend omdat u verklaart een bekeerling te zijn. Van een bekeerling kan verwacht worden dat er een drang bestaat om zich aan te sluiten bij de gemeenschap om zich zo snel en goed als mogelijk te integreren in zijn nieuwe geloofsgemeenschap.

U zegt dat u na april 2021 geen contact meer had met de Ahmadi gemeenschap (zie nota's CGVS p.15), maar even later verklaart u wel dat u in juni 2021 in Rabwah was, de hoofdplaats van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan. U hebt daar niet de moeite genomen om zich bij de Ahmadi gemeenschap te informeren naar de stand van zaken in uw dossier en of u nu werkelijk ergens als Ahmadi staat geregistreerd. Hierbij moet trouwens worden opgemerkt dat u eerst verklaarde dat u door de aanvallen en bedreigingen uw huis niet durfde te verlaten (zie nota's CGVS p.3, 14, 24), maar nadien bleek dat u in juni 2021 wel naar Rabwah zou zijn gereisd (zie nota's CGVS p.15).

U zegt dat u de maand voor uw vertrek in Lahore verbleef. Van specifieke problemen aldaar hebt u geen melding gemaakt. Maar u deed niet de moeite in Lahore om contact te zoeken met de Ahmadi gemeenschap aldaar om eventuele hulp van hen te krijgen. Evenmin hebt u van daaruit geprobeerd de Ahmadi gemeenschap in Pakistan, België of het Verenigd Koninkrijk te contacteren om uw toekomstig verzoek om internationale bescherming voor te bereiden.

U zegt dat u zich in februari 2021 als Ahmadi verklaarde ten aanzien van een lokale president van de Ahmadi gemeenschap, maar op uw paspoort, dat dateert van maart 2021, staat niet vermeld dat u Ahmadi bent. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier dat de godsdienst van Pakistaanse burgers wordt bevraagd in het kader van een aanvraag voor een paspoort en de religie wordt genoteerd in het paspoort. Uw verklaring dat uw aanvraag van een paspoort louter gebeurde op basis van een oud paspoort (zie nota's CGVS p.9) kan u niet aantonen. Bovendien verklaarde u eerst dat u uw geloof als Ahmadi niet op uw paspoort kon laten noteren omdat uw Ahmadi bekering nog niet geaccepteerd was (zie nota's CGVS p.3).

U zegt dat u de Ahmadi gemeenschap zal contacteren zodra u de toestemming krijgt om in België te verblijven (zie nota's CGVS p.23). Maar uw passiviteit tot nu toe om de Ahmadi gemeenschap te contacteren teneinde een bevestiging te vragen van uw verklaringen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U geeft aan dat u in Pakistan wel eens op het internet opzoeken deed via Youtube, maar sinds u in België bent, doet u dat niet meer (zie nota's CGVS p.13). Nochtans is veel informatie over de gemeenschap van Ahmadi's in Europa te vinden op het internet. U zou in het gesloten centrum sinds uw aankomst ook bezoek hebben gehad van een Ahmadi, een vriend van uw vader, die u tweemaal bezocht. Maar u legt hier niets van voor, noch hebt u blijkbaar de moeite gedaan om via deze persoon de Ahmadi gemeenschap te contacteren.

Ten tweede zegt u dat u verschillende keren bent aangevallen in uw dorp. Hierbij moet het CGVS vaststellen dat u daarvoor tweemaal klacht kon neerleggen bij de politie. Eerst zegt u dat de politie die niet wilt accepteren (zie nota's CGVS p.6). Maar uiteindelijk legt u wel twee kopieën neer van klachten die u zou hebben ingediend bij de politie. Daarna geeft u aan dat de politie verder niets ondernam (zie nota's CGVS p.7), maar dat kan niet worden uitgemaakt uit de door u neergelegde stukken. Meer zelfs,

u legt een kopie neer van een valse klacht tegen u vanwege een buurman. U zegt dat die vals is. En uiteindelijk heeft u te kennen dat u op basis van die klacht een nacht bij de politie werd vastgehouden, waarna u werd vrijgelaten zonder meer omdat de dorpelingen uw buurman als leugenaar hadden afgedaan (zie nota's CGSV p.17). Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ten derde zegt u dat een lokale imam een fatwa tegen u zou hebben uitgesproken. Maar het is opvallend dat u in de vragenlijst van het CGVS eerst laat noteren dat u niet meer buiten durfde komen omdat er een fatwa was uitgesproken, wat inhoudt dat men u mag vermoorden omdat u geen moslim zou zijn. Nochtans, zoals is opgemerkt hierboven, bent u nadien wel nog naar Rabwah en Faisalabad gegaan in juni 2021. Daarna liet noteren in de vragenlijst van het CGVS noteren dat u uit uw dorp ontvluchtte nadat u hoorde dat er een fatwa was uitgesproken (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U verliet uw dorp ergens begin september 2021, een maand voordat u het land verliet. Later verklaart u ten aanzien van het CGVS dat de fatwa al was uitgesproken voordat u een paspoort aanvraag in maart 2021. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, u geeft aan da u zich bekeerde tot Ahmadi in februari 2021 waarna de problemen begonnen, maar u zou nog tot begin oktober 2021 in Pakistan hebben verbleven, waardoor moeilijk kan blijken dat uw vertrek ingegeven was door zeer ernstige problemen van vervolging.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de kennis die u heeft van de Ahmadi gemeenschap en het Ahmadi geloof geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen daar deze kunnen zijn ingestudeerd. Deze kennis wordt niet aangevuld met documenten ter staving daar waar die eigenlijk wel verwacht kunnen worden, waardoor de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming wordt ondermijnd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze beslissing. Het medisch attest bevestigt bepaalde littekens doch geeft geen uitsluitel van de precieze oorzaak van deze littekens. Er wordt in het verslag zelfs expliciet een onderscheid gemaakt tussen uw verhaal en de objectieve vaststellingen. De door u neergelegde politierapporten zijn hierboven reeds besproken. De attesten van uw bank die zouden aangeven dat u genoeg geld heeft en hier niet bent om economische redenen kunnen worden aangenomen, doch veranderen niets aan bovenstaande beslissing.

Aldus moet het CGVS concluderen dat u de status van vluchtelingen niet kan worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten

van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/behandelingvan-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten>), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook van mening is dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Na een theoretische toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

“3.2.2. Verzoekende partij betwist niet dat zij een vals visum gebruikte om te kunnen reizen. Zij betwist wel dat zij de Belgische autoriteiten hierdoor wilde misleiden. Immers heeft zij bij de eerste gelegenheid asiel aangevraagd en tijdens het eerste gehoor haar illegale reisroute toegelicht (cf. stuk nr. 3, antwoord op vraag 32).

De conclusie van verwerende partij dat verzoekende partij specifiek de Belgische asielinstanties wilde misleiden, vindt bijgevolg geen steun in de feiten of documenten in het administratief dossier.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen bijzondere procedurele noden heeft.

De identiteit van verzoekende partij staat vast en wordt niet door verwerende partij betwist zoals blijkt uit haar onderzoek van de nood aan internationale bescherming in het licht van de Pakistaanse nationaliteit.

Verwerende partij betwist evenmin dat Ahmadi in Pakistan worden vervolgd en slachtoffer worden van discriminatie, bedreigingen en geweld zoals ook verzoekende partij aangeeft:

(...)

Het USCIRF (US Commission on International Religious Freedom) documenteert in dezelfde zin de verklaringen van verzoekende partij (cf. stukken nrs. 6 en 7): de afdelingen 295 en 298 van het Pakistaanse Strafwetboek zijn op religieuze minderheden waaronder Ahmadi gericht wat tot onevenredige beschuldigingen en arrestaties van die minderheden leidt (cf. stuk nr. 6A, p. 33):

(...)

Godslastering gebeurt in de vorm van maatschappelijke belaging en vigilant geweld (ibidem) zoals verzoekende partij die verschillende keren in haar dorp werd aangevallen.

Het aannemen, lezen en kennen van de Ahmadi geschriften door verzoekende partij zoals verwerende partij moet toegeven maar compleet verkeerdelijk negatief voorstelt als «ingestudeerd» is reeds gevaarlijk en strafbaar op zich (cf. stuk nr. 6A, p. 33):

(...)

De Pakistaanse strafwet viseert in de artikelen 298-B en 298-C uitdrukkelijk Ahmadi als ontwijders (defilers) van het geloof (cf. stuk nr. 6B, par. 3) hetgeen wordt zwaar bestraft (artikelen 295, 295A, 295B en 295C van de Pakistaanse strafwet, cf. stukken 6C, 6D en 6E).

In haar rapport van 2021 bevestigt het USCIRF de actuele vervolging van Ahmadi in Pakistan (cf. stuk nr. 7):

(...)

De drie kopieën van de klachten (één valselijke beschuldiging ten laste van verzoekende partij en twee zelf ingediende klachten die zonder gevolg bleven) die verzoekende partij neerlegt passen in deze context van agressie jegens en gebrek aan staatsrechtelijke bescherming van Ahmadi.

Doordat de Pakistaanse strafwet Ahmadi strafbaar stelt kan er geenszins sprake zijn van een doeltreffende en niet-tijdelijke becherming van Ahmadi door de nationale overheden in de zin van artikel 48/5, par. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

De vervolging is gedocumenteerd en staat vast.

Uit het voorgaande volgt dat de verklaringen van verzoekende partij overeenkomen met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek om internationale bescherming waardoor vaststaat dat haar gedocumenteerde verklaringen aannemelijk en geloofwaardig zijn in de zin van artikel 48/6, par. 4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Evenwel om tot de conclusie te komen dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij werkelijk Ahmadi is of daarom persoonlijk wordt vervolgd, maakt verwerende partij een lezing die niet in de verklaring die verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte. Die verklaring luidt (cf. stuk nr. 4, Vragenlijst DVZ van 22 oktober 2021, antwoord op vraag 5):

(...)

In februari 2021 bekeerde verzoekende partij zich tot het Ahmadi geloof. Daarna werd zij geslagen, lastiggevalen en mentaal en fysiek gefolterd. Daarna sprak de Imam van de moskee een fatwa uit. Door de fatwa kochten mensen niet langer in haar zaak en ging haar zaak failliet. Daarop verkocht zij haar boerderij. Een vriend in Lahore leerde over zijn problemen en zou zijn vertrek regelen. Daarna vertrok verzoekende partij naar Lahore en verliet zij een maand later haar land.

De oom van verzoekende partij werkte in Saudi Arabië en verzoekende partij die een MBA deed verwachtte dat hij haar naar daar zou halen waardoor hij in 2008 een paspoort aanvroeg en bekam (cf. gehoorrapport CGVS van 10 november 2021, p. 2/24). Op dat ogenblik was zij niet tot het Ahmadi geloof bekeert. Verzoekende partij verloor haar paspoort en wanneer zij een nieuw paspoort aanvroeg werd dit in maart 2021 op basis van het oude paspoort opgemaakt (cf. gehoorrapport CGVS van 10 november 2021, p. 9/24). Bijgevolg staat er geen vermelding van het Ahmadi geloof in.

De verplichte vermelding van het geloof werd pas in 2018 ingevoerd (cf. stuk nr. 6A, p. 33):

(...)

terwijl het eerste paspoort op basis waarvan het nieuwe paspoort werd opgemaakt van 2008 dateert en daarmee geen verplichte vermelding over het geloof had.

Er is geen feit of document in het administratieve dossier om deze verklaring in twijfel te trekken.

De verklaring van verzoekende partij dat de fatwa al was uitgesproken voor zijn aanvraag van zijn nieuw paspoort is niet contradictoir met het moment dat zij te weten kwam dat een fatwa was uitgesproken en die haar deed besluiten om het land te verlaten. Immers was zij niet aanwezig bij de uitspraak van de fatwa en kon zij dus niet anders dan later hierover vernemen om begin september 2021 het dorp te ontvluchten.

De eerste fysieke aanval op haar persoon was in maart 2021 in de velden (cf. gehoorrapport CGVS van 10 november 2021, p. 6/24).

Daarop diende zij bij de politie klacht in (cf. gehoorrapport CGVS van 10 november 2021, p. 7/24).

Verzoekende partij leidde niet uit de mishandelingen af dat een fatwa tegen haar was uitgesproken. Ook de autoriteiten die het nieuwe paspoort in maart 2021 opmaakten hadden daar blijkbaar geen weet van of zouden indien dit wel het geval was het nieuwe paspoort niet hebben kunnen uitgeven.

De motieven zijn niet dragend.

Verwerende partij leidt eveneens uit de tweelopdeling in verhaal en objectieve waarnemingen van het medisch verslag van dr. S. V. R. (...) verkeerdelijk af dat dit aangeeft dat de verklaringen van verzoekende partij niet geloofwaardig zouden zijn.

Noch uit de letterlijke tekst of tussen de regels staat dat de verklaringen van verzoekende partij niet overeenkomen met de littekens die de dokter op 5 november 2021 noteert, integendeel. De tekst luidt (cf. stuk nr. 6):

(...)

en dit is ook wat verzoekende partij eerder verklaarde: hij werd geslagen en fysiek gefolterd met een gebarsten scheenbeen en brandwonden en blijvende littekens tot gevolg (cf. stuk nr. 4, hierboven geciteerd).

De argumenten die verwerende partij inroept, vinden geen steun in de feiten en de documenten van het dossier minstens vormen een ongenueanceerd selectieve lezing van de gerapporteerd realiteit of de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont op gedocumenteerde wijze aan dat haar verklaringen aannemelijk en in hoofdlijnen geloofwaardig zijn. Bijgevolg dient de twijfel die nog mocht bestaan in haar voordeel te worden uitgelegd.

Het voordeel van de twijfel dient om voorgaande redenen aan verzoekende partij te worden toegekend zoals het UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees (January 1992. Geneva, p. 48).

(...)

De neergelegde documenten en de documentatie toegevoegd aan het onderhavig verzoekschrift kunnen wel degelijk de conclusies van verwerende partij ombuigen of tegenspreken.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen is de erkenning als vluchteling minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoekende noodzakelijk.

Door dit niet te doen schendt de bestreden beslissing en cascade de artikelen 48/3 minstens 48/4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980."

Tot slot geeft verzoeker nog een theoretische toelichting bij een aantal bepalingen en beginselen die hij geschonden acht en besluit hij hoger te hebben aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het "Annual report 2020" van US Commission on International Religious Freedom (USCIRF) (stuk 6A);
- een uittreksel uit het Pakistaans Staatsblad van 26 april 1984 (stuk 6B);
- uittreksels uit het Pakistaanse strafwetboek en het Pakistaanse Strafproceswetboek (stukken 6C-6F);
- het webartikel "USCIRF Releases New Report about Persecution of Ahmadiyya Muslims" van 18 oktober 2021 (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en omdat (B) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of dat een reëel risico op ernstige schade bestaat, nu (i) hij niet heeft aangetoond Ahmadi te zijn, (ii) de vaststellingen dat hij eerst zegt dat de politie zijn klachten niet wilt accepteren, maar uiteindelijk wel twee kopieën van klachten neerlegt en dat hij aangeeft dat de politie niets ondernam, terwijl dat niet kan worden uitgemaakt uit de door hem neergelegde stukken zijn geloofwaardigheid niet ten goede komen, (iii) het opvallend is dat hij eerst liet noteren dat hij niet meer buiten durfde komen omdat er een fatwa was uitgesproken, terwijl hij nadien wel nog naar Rabwah en Faisalabad is gegaan, (iv) hij aangaf dat hij zich bekeerde tot Ahmadi in februari 2021 waarna de problemen begonnen, maar nog tot begin oktober 2021 in Pakistan zou hebben verbleven, (v) de door hem neergelegde documenten aan deze beslissing geen afbreuk doen, (vi) hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (vii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Toepassing van de versnelde procedure

Artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of

(...)”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom *in casu* de toepassing van een versnelde procedure gerechtvaardigd was bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming:

“Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u de Belgische autoriteiten hebt misleid door zich op de luchthaven aan te melden met een vals visum in uw paspoort. Deze vaststelling rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Te dezen stelt verzoeker niet te betwisten dat hij een vals visum gebruikte om te kunnen reizen, doch wel dat hij de Belgische autoriteiten hierdoor wilde misleiden. Dit blijkt volgens hem uit het feit dat hij bij de eerste gelegenheid asiel heeft aangevraagd en tijdens het eerste gehoor zijn illegale reisroute heeft toegelicht. Verzoeker meent dan ook dat de conclusie in de bestreden beslissing dat hij specifiek de Belgische asielinstanties wilde misleiden geen steun vindt in het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op de luchthaven heeft aangemeld met een vals visum in zijn paspoort. Aldus kan niet dienstig worden betwist dat verzoeker getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden om zich de toegang te verschaffen tot het Belgische grondgebied. De omstandigheid dat verzoeker bij de eerste gelegenheid een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en tijdens het eerste gehoor zijn illegale reisroute heeft toegelicht, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Pakistan, te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn bekering tot *Ahmadi* in februari 2021, waardoor hij enkele keren zou zijn aangevallen door de plaatselijke bevolking, een lokale imam tegen hem een *fatwa* zou hebben uitgesproken en zijn buurman een valse klacht tegen hem zou hebben ingediend.

Te dezen stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, vast dat verzoeker niet aantoonbaar (tot) *Ahmadi* (bekeerd) te zijn. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Ondanks uw kennis van bepaalde elementen van het Ahmadi geloof, de Ahmadi gemeenschap en de problematiek van de Ahmadi's in Pakistan, legt u geen finaal overtuigingsstuk neer waaruit blijkt dat u als Ahmadi bent opgenomen in de Ahmadi gemeenschap. U verklaart dat u zich bekeerde tot het Ahmadi geloof en dat u in februari 2021 zich Ahmadi verklaarde ten aanzien van een lokale president van de Ahmadi gemeenschap. Maar nu, zoveel maanden later, legt u hiervan geen enkel geloofwaardig stuk neer. Het is opvallend dat u hiervoor ook weinig stappen zette om de juiste documenten te verkrijgen, u liet zelfs na om concreet contact op te nemen met de Ahmadi gemeenschap teneinde uw verklaringen te kunnen staven. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Ahmadi gemeenschap goed georganiseerd is, sterk vertegenwoordigd is in het Verenigd Koninkrijk, ook vertegenwoordigd is in België en in Rabwah. De Ahmadi gemeenschap is er voor gekend een goede administratie bij te houden en aldus kan verwacht worden dat u zich informeert bij hen. U kan dus niet inroepen dat u in de onmogelijkheid zou zijn om de gemeenschap te contacteren en stukken ter staving op te vragen. Dit is trouwens des te meer opvallend omdat u verklaart een bekeerling te zijn. Van een bekeerling kan verwacht worden dat er een drang bestaat om zich aan te sluiten bij de gemeenschap om zich zo snel en goed als mogelijk te integreren in zijn nieuwe geloofsgemeenschap.

U zegt dat u na april 2021 geen contact meer had met de Ahmadi gemeenschap (zie nota's CGVS p.15), maar even later verklaart u wel dat u in juni 2021 in Rabwah was, de hoofdplaats van de Ahmadi gemeenschap in Pakistan. U hebt daar niet de moeite genomen om zich bij de Ahmadi gemeenschap te informeren naar de stand van zaken in uw dossier en of u nu werkelijk ergens als Ahmadi staat geregistreerd. Hierbij moet trouwens worden opgemerkt dat u eerst verklaarde dat u door de aanvallen en bedreigingen uw huis niet durfde te verlaten (zie nota's CGVS p.3, 14, 24), maar nadien bleek dat u in juni 2021 wel naar Rabwah zou zijn gereisd (zie nota's CGVS p.15).

U zegt dat u de maand voor uw vertrek in Lahore verbleef. Van specifieke problemen aldaar hebt u geen melding gemaakt. Maar u deed niet de moeite in Lahore om contact te zoeken met de Ahmadi gemeenschap aldaar om eventuele hulp van hen te krijgen. Evenmin hebt u van daaruit geprobeerd de Ahmadi gemeenschap in Pakistan, België of het Verenigd Koninkrijk te contacteren om uw toekomstig verzoek om internationale bescherming voor te bereiden.

U zegt dat u zich in februari 2021 als Ahmadi verklaarde ten aanzien van een lokale president van de Ahmadi gemeenschap, maar op uw paspoort, dat dateert van maart 2021, staat niet vermeld dat u Ahmadi bent. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier dat de godsdienst van Pakistaanse burgers wordt bevraagd in het kader van een aanvraag voor een paspoort en de religie wordt genoteerd in het paspoort. Uw verklaring dat uw aanvraag van een paspoort louter gebeurde op basis van een oud paspoort (zie nota's CGVS p.9) kan u niet aantonen. Bovendien verklaarde u eerst dat u uw geloof als Ahmadi niet op uw paspoort kon laten noteren omdat uw Ahmadi bekering nog niet geaccepteerd was (zie nota's CGVS p.3).

U zegt dat u de Ahmadi gemeenschap zal contacteren zodra u de toestemming krijgt om in België te verblijven (zie nota's CGVS p.23). Maar uw passiviteit tot nu toe om de Ahmadi gemeenschap te contacteren teneinde een bevestiging te vragen van uw verklaringen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. U geeft aan dat u in Pakistan wel eens op het internet opzoeken deed via Youtube, maar sinds u in België bent, doet u dat niet meer (zie nota's CGVS p.13). Nochtans is veel informatie over de gemeenschap van Ahmadi's in Europa te vinden op het internet. U zou in het gesloten centrum sinds uw aankomst ook bezoek hebben gehad van een Ahmadi, een vriend van uw vader, die u tweemaal bezocht. Maar u legt hier niets van voor, noch hebt u blijkbaar de moeite gedaan om via deze persoon de Ahmadi gemeenschap te contacteren.

(...)

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de kennis die u heeft van de Ahmadi gemeenschap en het Ahmadi geloof geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen daar deze kunnen zijn ingestudeerd. Deze kennis wordt niet aangevuld met documenten ter staving daar waar die eigenlijk wel verwacht kunnen worden, waardoor de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming wordt ondermijnd."

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen en het stellen dat zijn verklaringen overeenkomen met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek om internationale bescherming, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker beperkt zich voorts tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat in het paspoort dat hij in maart 2021 aanvroeg geen vermelding van het *Ahmadi* geloof staat omdat dit op basis van zijn oude paspoort, dat hij in 2008 – toen hij nog niet was bekeerd – had aangevraagd, was opgemaakt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat hij zijn verklaring dat zijn aanvraag van een paspoort louter gebeurde op basis van een oud paspoort niet kan aantonen en dat hij bovendien eerst verklaarde dat hij zijn geloof als *Ahmadi* niet op zijn paspoort kon laten noteren omdat zijn *Ahmadi* bekering nog niet geaccepteerd was, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van zijn in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij (tot) *Ahmadi* (bekeerd) is. Aangezien de verplichte vermelding van het geloof pas in 2018 ingevoerd zou zijn, is het voorts weinig aannemelijk dat de bevoegde instanties aan verzoeker een paspoort uitreikten louter op basis van de gegevens van een paspoort dat dateerde van voor deze verplichting.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij *Ahmadi* is. Bijgevolg is zijn betoog dat de commissaris-generaal niet betwist dat *Ahmadi* in Pakistan worden vervolgd en slachtoffer worden van discriminatie, bedreigingen en geweld, dat “*de afdelingen 295 en 298 van het Pakistaanse Strafwetboek (...) op religieuze minderheden waaronder Ahmadi gericht (zijn) wat tot onevenredige beschuldigingen en arrestaties van die minderheden leidt*” en dat “*(g)odslastering gebeurt in de vorm van maatschappelijke belaging en vigilant geweld*” in casu niet dienstig. Waar verzoeker nog laat gelden dat het aannemen, lezen en kennen van de *Ahmadi* geschriften op zich reeds gevaarlijk en strafbaar is, wijst de Raad erop dat uit iets blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten op de hoogte zijn van de kennis van verzoeker van de *Ahmadi* geschriften. Waar verzoeker nog betoogt dat er geenszins sprake kan zijn van een doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming van *Ahmadi* door de nationale overheden, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden bekering tot het *Ahmadi* geloof, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden voor *Ahmadi* in Pakistan irrelevant is.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij zich in februari 2021 bekeerd heeft tot *Ahmadi* kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich als gevolg van deze bekering in zijn land van herkomst zouden hebben voorgedaan.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen blijkt eens te meer uit de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit gearresteerd te zijn geweest en nooit in de gevangenis te hebben gezeten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, vragenlijst, vraag nr. 3.1.), daar waar hij op het CGVS verklaarde dat hij één nacht in de politiecel moest blijven ten gevolge van een valse klacht die zijn buurman tegen hem had ingediend (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Voorts bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente vaststellingen die verzoekers geloofwaardigheid niet ten goede komen:

“Ten tweede zegt u dat u verschillende keren bent aangevallen in uw dorp. Hierbij moet het CGVS vaststellen dat u daarvoor tweemaal klacht kon neerleggen bij de politie. Eerst zegt u dat de politie die niet wilt accepteren (zie nota’s CGVS p.6). Maar uiteindelijk legt u wel twee kopieën neer van klachten die u zou hebben ingediend bij de politie. Daarna geeft u aan dat de politie verder niets ondernam (zie nota’s CGVS p.7), maar dat kan niet worden uitgemaakt uit de door u neergelegde stukken. Meer zelfs, u legt een kopie neer van een valse klacht tegen u vanwege een buurman. U zegt dat die vals is. En uiteindelijk heeft u te kennen dat u op basis van die klacht een nacht bij de politie werd vastgehouden, waarna u werd vrijgelaten zonder meer omdat de dorpelingen uw buurman als leugenaar hadden afgedaan (zie nota’s CGSV p.17).”

Door in het enig middel van zijn verzoekschrift louter te stellen dat de “*drie kopieën van de klachten (één valselijke beschuldiging ten laste van verzoekende partij en twee zelf ingediende klachten die zonder gevolg bleven)*” die hij neerlegt “*passen in deze context van agressie jegens en gebrek aan staatsrechtelijke bescherming van Ahmadi*” weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Bovendien wijst de Raad er op dat de klachten die verzoeker indiende louter zijn eigen verklaringen over de door hem aangevoerde feiten bevatten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker twee klachten heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klachten worden vermeld.

Ten slotte bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overweging:

“Wat er ook van zij, u geeft aan da u zich bekeerde tot Ahmadi in februari 2021 waarna de problemen begonnen, maar u zou nog tot begin oktober 2021 in Pakistan hebben verbleven, waardoor moeilijk kan blijken dat uw vertrek ingegeven was door zeer ernstige problemen van vervolging.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Het medisch attest bevestigt bepaalde littekens doch geeft geen uitsluitel van de precieze oorzaak van deze littekens. Er wordt in het verslag zelfs expliciet een onderscheid gemaakt tussen uw verhaal en de objectieve vaststellingen. De door u neergelegde politierapporten zijn hierboven reeds besproken. De attesten van uw bank die zouden aangeven dat u genoeg geld heeft en hier niet bent om economische redenen kunnen worden aangenomen, doch veranderen niets aan bovenstaande beslissing."

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal uit de tweelopdeling in verhaal en objectieve waarnemingen van het medisch verslag verkeerdelijk afleidt dat dit aangeeft dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn, doch gaat hier zelf uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Hierin staat slechts dat het medisch attest bepaalde littekens bevestigt, doch geen uitsluitel geeft van de precieze oorzaak van deze littekens en dat erin zelfs expliciet een onderscheid wordt gemaakt tussen verzoekers verhaal en de objectieve vaststellingen. Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal hiermee heeft willen te kennen geven dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zouden zijn. Dat de arts zelf een opdeling maakt tussen het verhaal van verzoeker enerzijds en zijn objectieve waarnemingen anderzijds bevestigt enkel dat het door hem opgestelde medisch attest geen uitsluitel geeft van de precieze oorzaak van de littekens die hij op verzoekers lichaam vaststelde. Het loutere gegeven dat verzoeker brandwonden heeft en "callusvorming" aan zijn scheenbeen vormt dan ook geen objectief bewijs van de problemen die hij in Pakistan verklaart te hebben gekend omwille van zijn bekering tot *Ahmadi*. Met zijn betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker het medisch attest dat hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 5), werpt hierop geen ander licht.

De algemene landeninformatie en de uittreksels uit het Pakistaanse strafwetboek en het Pakistaanse Strafproceswetboek die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 6 en 7), hebben geen betrekking op verzoekers persoon, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kunnen dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. De Raad herhaalt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij *Ahmadi* is, zodat deze informatie hoe dan ook niet dienstig is ter staving van de door hem aangevoerde feiten die het gevolg zouden zijn van zijn beweerde bekering tot *Ahmadi*.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Pakistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn bekering tot *Ahmadi* en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt nog als volgt gemotiveerd:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus: Pakistan – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 12 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/>

[landeninfo/behandelingvan-terugkeerders-door-hun-nationale-autoriteiten](#)), blijkt bovendien niet dat verzoekers om internationale bescherming die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat verzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen jaren geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi en Lahore, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.” De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker de volgende motieven van de bestreden beslissing geheel onverlet laat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi.

Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN